

Турцитѣ се спрѣли. Огньоветѣ имѣ пѣтя преградили. Чакали тѣ цѣла ношѣ, огньоветѣ не угасвали. Отишли си сутринѣта. И щомѣ си отишли турцитѣ, огньоветѣ угаснали и полянкитѣ се покрили отново съ още по-алени, още по-сочни, още по-сладки ягоди.

И цѣлото лѣто денемѣ полянитѣ се аленѣли отѣ сладки ягоди, а нощемѣ пламвали въ буйни пламѣци и преграждали пѣтя на турцитѣ.

Есенѣта турцитѣ се отчаяли и си заминали отѣ Разложко. Българитѣ се върнали въ опожаренитѣ си селища, но всички живи и здрави. А децата порасли, весели, засмѣни, съ червени бузи, както червенитѣ ягоди, които цѣло лѣто брали и яли.

Отѣ тогазѣ се минали много-много години, но и до днесѣ по пиринскитѣ поляни се червенѣятѣ вкусни ягоди, които мамѣтъ всѣки, който посети Пирина. И, както берешѣ сладкитѣ ягоди, ако се вслушашѣ въ тихия ромонѣ на бистритѣ поточета, въ сладкия шепотѣ на вѣковнитѣ гори, ще чуешѣ легендата за пиринскитѣ ягоди.

Александъръ Спасовъ

ПРЕДѢ ПРОЛѢТѢ

Събужда се земята вечѣ отѣ сънѣ,
Кокичето е нацѣвтѣло;
То утриненѣ предпролѣтенѣ е звѣнѣ,
Като снѣга е чисто, бѣло.

А има още толкозѣ много снѣгѣ
И слѣнцето сънливо свѣти,
И февруарий съ своя бѣлѣ калпакѣ
Раздухва често вѣтроветѣ!

Кокиченцето даже и не знай
Дали пакѣ буря ще лудува
И бърза да разцѣвне въ родний край,
Че пролѣтѣта къмѣ насѣ пѣтува.

Събужда се земята; дивний цвѣгѣ
На ранобудното кокиче —
Свѣтлѣе, поздравява ни отвредѣ
И съ пролѣтенѣ вѣнецѣ ни кичи.

Ненчо Савовъ

